

## La desaparició industrial tradicional balear

Tal com informem a les pàgines interiors, una de les empreses industrials tradicionals més conegudes –no direm allò d'*emblemàtica*, perquè avui dia ja ho és quasi tot, d'*emblemàtic*– de les Balears és a punt de tancar. Es tracta de Casa Buades, empresa fabricadora de grifons que va ser creada l'any 1900. La imminent desaparició s'afegeix a la recent d'El Caserío, a Menorca, i tantes més empreses no tan conegudes que, durant anys, formaren la flota industrial balear tradicional. És un concepte d'empresa, això que es va morint. El sentimentalisme fàcil porta a plorar aquestes desaparicions, com també el fàcil progressisme de saló porta a bramar con la pèrfida globalització *ultraliberal*. Tanmateix, aquestes lamentacions són exercicis inútils.

Fa l'efecte que un sector ampli de la nostra societat –no tan sols la balear, el fenomen també afecta, en grau divers, el País Valencià i Catalunya–, que és influent i dins el qual s'inscriu bona part de la classe dirigent política, en part filla ideològica del desbarat del maig del 68, no entén el món que ens ha tocat de viure. En aquesta línia se situa, per exemple, l'espectacle de les lamentacions sobre la decadència catalana. O, pel cas d'ara a les Balears, l'exercici de plànyer la pèrdua d'aquestes indústries tradicionals.

Que a les Illes, avui dia, no és rendible de fabricar productes que a la Xina –o en uns altres països– resulten molt més barats i que la insularitat converteix qualsevol intent en un suïcidi són realitats que no cal quasi ni comentar. I de res no serveix lamentar-se'n. Pitjor encara: seria tremendament negatiu que les administracions caiguessin en la temptació d'*agricolitzar* aquest subsector industrial. És a dir, de subvencionar amb enormes quantitats de diners públics una activitat econòmica que no té, senzillament, cap futur. La pagesia és –a les Balears– una activitat residual que podria desaparèixer avui i demà no passaria absolutament



Miquel Payeras

Periodista

res. O sí: que es podrien gastar els diners que s'hi tuden en coses més rendibles socialment i, de passada, hom s'estalviaria una gran quantitat d'aigua. La pagesia illenca només té sentit com a guardadora del paisatge –més del 70% de l'extensió territorial és dedicada a l'agricultura, en canvi d'un minso 1% del PIB–, per a la qual cosa la subvenció directa per a aquesta finalitat seria infinitament més barata que no allò que costa ara mantenir una *producció* purament artificial. S'hauria d'anar molt alerta, doncs, a repetir amb la indústria tradi-

cional el model subvencionador antieconòmic i antisocial de la pagesia. Les velles i antieconòmiques indústries senzillament no poden competir en aquest món que ens ha tocat de viure. I de llur desaparició no en té la culpa ningú.

Preveient el futur, que ja és present, hauria calgut apostar per unes altres indústries, d'alta tecnologia i de molt valor afegit. Però no s'ha fet. Les poques que hi ha a les Balears d'aquesta mena són una gota dins la mar. És un tren que s'ha perdut. La realitat econòmica illenca, doncs, va lligada com mai a la necessitat d'apostar pel turisme. És allò que, agradi o no, dins una Unió fortament especialitzada regionalment, ens toca de fer. Tota la resta és fer retxes dins l'aigua. O exercicis d'una mena de nacionalisme sentimental que du a tadar diners públics per mantenir un miratge que mai no serà real. Les grans empreses industrials tradicionals tingueren un moment de glòria, que ja ha passat. Ara toca enterrar-les i mirar cap al futur. No fos cosa que tant de plorar pel passat que no tornà, perdéssim en el futur allò rendible que tenim avui.

***“S'hauria d'anar molt alerta a no repetir amb la indústria tradicional el model subvencionador antieconòmic i antisocial de la pagesia”***



ULTIMA HORA MENORCA

El futur econòmic de les Illes va lligat al turisme, també en el vessant gastronòmic.